

познатия ми отъ по-рано гръцки свещеникъ, за когото споменахъ по-горѣ, азъ му оставихъ една картичка съ нѣколко думи за припомняне нашето познанство. На тая картичка той ми отговори на другия день съ едно много любезно писъмце. Отъ тамъ ние се върнахме у дома и азъ се заловихъ съ съставянето на едно благодарително писмо къмъ английския народъ за обнародване въ английскитѣ вѣстници.

На 20 септемврия (2 октомврия), понедѣлникъ, ние отъ рано още приготвихме всичко, за да поднесемъ съ особени писма мемоара си на посланниците, ако е възможно до 1 часа, та да можемъ послѣ да идемъ свободно при лордъ Дерби на опрѣдѣления 3 1/2 часъ. И дѣйствително ние до 1 часа свършихме съ посланниците, но лично отъ тѣхъ видѣхме само италианския. Той бѣше извѣстниятъ генералъ Манебрея, който ни прие твърдѣ любезно, покани ни да седнемъ и ни задържа на приказка около 1/2 часъ.

„Италия, ни каза той, съчувствува къмъ страждещия „вашъ народъ. Тѣй сжщо и азъ лично съчувствувамъ „отъ сърдце къмъ него. И това е естествено за насъ „италианцитѣ. Както знаете, и ние италианцитѣ теглихме „подъ чужди режимъ — наистина не както и колкото „вие, но сѣ теглихме, — та знаемъ, що е народъ подчиненъ, знаемъ, що сж теглила подъ чуждо иго. Ето защо „и въ Италия се грижатъ за Васъ и сж готови да съдѣйствуватъ съ другитѣ държави за едно дѣйствително „подобрене участъта на вашия народъ, па и азъ тука „често се разговарямъ отъ нѣкое врѣме съ лордъ Дерби „за вашето отечество и зная, та мога и да ви кажа, че „лордъ Дерби желае да се помогне на България и че той „готви за нея нѣщо практическо. Съ една дума, ако не